

ma fem, men det vil vi ikke, for så kommer de mange fremtidige ældre til at lide nød.

Det er i gode tider, vi skal sikre os mod mindre gode tider. Derfor må vi spare op, og så længe vi har gæld, må vi afdrage på den. Det har en bred kreds af partier været enige om gennem de sidste mange år. Den enighed bør videreføres.

Enighed så vi også i forbindelse med velfærdsreformen. Jeg er glad for, at en bred kreds af partier i juni måned har været villige til at stå sammen om langsigtede velfærdsreformer.

Jeg vil gerne rose så vel Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti som De Radikale, der alle deltager i aftalen om en velfærdsreform sammen med regeringspartierne. Vi kan være uenige om mange ting i dagligdagen, men jeg er glad for, at vi er enige om at ville fremtidssikre Danmark.

Jeg er særlig glad for, at vi sammen vil gøre op med noget af den perverse logik, som velfærdsstaten har været fanget i. Her tænker jeg på det her særlige, underlige begreb, som nogle mærkeligt nok har brugt, nemlig ældrebyrden. Tænk, at det skulle være skadeligt, at folk lever længere. Det burde jo være en lykke, men på grund af vores underlige system med en fast pensionsalder, uanset hvor gamle folk bliver, har hvert eneste ekstra leveår betydet en økonomisk byrde for samfundet. Det lægger vi heldigvis op til at ændre.

Nu må det være slut med at tale om ældrebyrde. I stedet kunne vi fremover komme til at tale om ældrestyrke.

Takket være den historiske aftale om fremtidens velstand og velfærd, er dansk økonomi godt rustet til fremtiden. Alle partier, der deltager i aftalen, har ære af den, ligesom Danmark vil få glæde af den – ikke kun, fordi vi håndterer vores forsørgelsesproblem, men også fordi vi sikrer finansiering af og markante investeringer i uddannelse, forskning og innovation. Vi lægger grunden for fremtidens velstand.

For Venstres vedkommende lægger vi vægt på at fortsætte den positive og stabile udvikling i retning af et dygtigere, mere arbejdsomt og rigere samfund – et samfund, hvor der både bliver plads til en udvidelse af det offentlige og det private forbrug.

Kl. 10.10

Et rigt samfund skal have en ordentlig offentlig service, akkurat som det skal have en ordentlig privat service. Heldigvis er der rigelig plads til begge dele, når velstanden i samfundet stiger. Se bare, hvad regeringen allerede har gjort: Gennem de seneste år fra 2001 til i dag er de offentli-

ge udgifter alene til service øget med i alt 22 mia. kr. i faste priser. De 22 mia. kr. er det reelle løft, det vil sige, at det er ud over pris- og lønudviklingen.

Siden 2001 har vi brugt bl.a. 5 mia. kr. ekstra på socialområdet, 6,5 mia. kr. ekstra på undervisning, og 8 mia. kr. ekstra på sundhed. Der er blevet flere hænder til at løfte serviceopgaverne. Den samlede offentlige beskæftigelse er vokset med ca. 7.000 personer fra 2001 til 2005. Det dækker over en faktisk stigning i amter og kommuner på ca. 12.000 fuldtidspersoner og et fald i staten på godt 5.000 personer. Vi har flyttet dem fra bureaukrati og ud til borgernær service.

Resultatet af denne satsning på service er heldigvis ikke udeblevet. Tag bare sundhedsområdet, hvor ventetiden er forkortet med 20 pct. fra 2002 til 2005. Der er gennemført 96.000 flere behandlinger i 2005 end i 2001. Vi har fået 1.000 flere læger og 1.200 flere sygeplejersker. Næsten 80.000 mennesker har brugt det udvidede frie valg efter 2 måneder.

Jeg ved godt, at nogle politikere hellere ser velstandsstigningen i samfundet gå til offentligt forbrug og til overførselsindkomster ved at øge skattetrykket. Men det er altså ikke sådan, man opmuntrer de hårdtarbejdende danskere til at arbejde og levere en indsats både i den private og i den offentlige sektor. Både private virksomheder og offentlige institutioner skriger på kvalificeret arbejdskraft, og vi har kun et sted, hvor vi både kan hente øget velstand og øget offentlig service, nemlig hos de hårdtarbejdende danskere.

I betragtning af at Danmark er et af verdens rigeste lande og et af verdens mest beskattede lande, har Venstre den ambition, at vi også skal have fuld valuta for pengene. Vi vil have den bedste og mest velfungerende offentlige service; det manglede bare.

Vi skal have bedre børnehaver, bedre skoler, bedre sygehuse, ja, kort og godt verdens bedste og mest effektive offentlige sektor. Derfor sætter vi flere penge af til det hele. Alene på sundhedsområdet afsætter vi 1,3 mia. kr. ekstra i 2007, på ældreområdet 800 mio. kr., og det samme beløb til børn og børnefamilier. Men mulighederne for øget offentlig service afhænger jo ikke kun af, hvor mange penge vi afsætter. De afhænger også af, om vi har arbejdskraft til rådighed. I de kommende år må vi indse, at det kan blive svært at rekruttere kvalificeret arbejdskraft til så vel sygehuse som uddannelsesinstitutioner og an-